

nemlig berettigede til at paakjende ethvert Spørgsmaal om Ovrighedsmyndighedens Grændse, og dette gjælder ikke alene, som den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds meente, for de underordnede Myndigheders Vedkommende, — thi det maatte jeg ansee for aldeles ntillfræffeligt og stridende mod Grundlovens Aand og Ord, samt mod de Forudsætninger, som vare tilstede; dengang man vedtog disse Paragrafer — men det gjælder ethvert Spørgsmaal om, hvorvidt de forskjellige Ovrighedsmyndigheder i de enkelte Tilfælde have holdt sig indenfor de ved Loven fastsatte Grændser, og denne Tanke finder ogsaa sit Udtryk i § 78, der siger, at Dommerne i deres Kald alene have at rette sig efter Loven. Den ærede Rigsdagsmand for Hølbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) bemærkede, at der ingen Parallel var imellem det, jeg anførte om Domstolenes Forhold til visse tidligere Pressesager og det foreliggende Tilfælde, men han gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han troede jeg støttede mig til § 13 i Presseloven. Min Udtalelse gik derimod ud paa, at ligesom Domstolene dengang sagde: Den Mand der har kritiseret en Regjeringsakt, understrevet af Kongen og en Minister, har ikke gjort sig skyldig i nogen Kritik over hans Majestæt Kongens hellige og utrænkkelige Person, saaledes sige de i dette Tilfælde, at en Kritik over en Afgjørelse, der er understrevet af Kongen og vedkommende Minister, ikke vedrører Hans Majestæts hvihellige Person. Naar den ærede Rigsdagsmand endvidere bemærkede, at Ordet „Mislighed“ var et ubestemt Ord, som Domstolene ikke kunde indlade sig paa at fortolke, saa skal jeg dog bemærke, at Loven ofte indeholder Udtryk, der ikke udtrykke Tanken med fuldkommen Præcision, men det maa da overlades til Domstolene at bestemme, hvorledes de skulle fortolkes. Her er det imidlertid aldeles tydeligt, hvad der menes med dette Ord, idet der tales om „Misligheder, der . . . svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid“; thi Domstolene maae dog kunne afgjøre, hvorvidt en Mand har gjort sig skyldig i Noget, der svækker Tilliden eller Agtelsen for

ham. Naar den ærede Rigsdagsmand har meent, at Pensionslovens § 6 handlede om, hvorvidt en Embedsmand var skiftet eller ikke til at beholde sit Embede, saa er dette ikke Tilfældet; den omtaler, som sagt, kun, hvorvidt han er i Besiddelse af den tilbørlige Agtelse og Tillid, for at han kan vedblive at beklæde det. Da den ærede Rigsdagsmand nu selv har indrømmet, at det vilde være baade uklogt og urigtigt at give en Lov om, at en Pension, som var tilkjenndt en Mand ved Domstolene, ikke udbetales, saa skal jeg ikke videre omtale dette; kun skal jeg bemærke, at det ikke blot vilde være uklogt, men ligesom statsopløsende, hvis vi her gik ud fra det Synspunkt, at de Love, vi give, ere uantastelige fra alle Sider, og at den lovgivende Magt kan give hvilken som helst Bestemmelse den vil, saa at den f. Ex. ved Lov kunde bestemme, at Den og Den skulde give Det og Det til den og den private Mand eller til Statskassen osv.; det vilde føre til Anarki. Den ærede Rigsdagsmand sluttede med at sige, at Rigsdagens Dom var ligesaa god som Domstolenes. Jeg skal ikke indlade mig paa at afgjøre dette Spørgsmaal, men kun gjøre opmærksom paa, at det er to forskjellige Brancher, der hver have sin Sfære. Rigsdagens Dom kan i det ene Tilfælde være bedre end Domstolenes, og Domstolenes Afgjørelse kan ved en anden Leilighed være bedre end Rigsdagens, men de egentlige Retsspørgsmaal skulle og maae afgjøres af Domstolene, og ikke efter de Stemninger og Tilbøieligheder, som gjøre og som bør gjøre sig gjældende i en lovgivende Forsamling.

Formanden: Rigsdagsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Musfjer: Efter den ærede sidste Talers Udtalelser, finder jeg det unødvendigt at sige Videre.

Ministeren for Kongeriget's særlige Finanter: Eftersom Stillingen er i denne Sag, troer jeg, at de Herrer, som have antydet, at de muligens kunde føle sig opfor-